

току-що бе издал последния си брой. Беше дори понапълял. И съвсем неочаквано

Няколко дни след това сам се опътих за Горна баня. На вратата на вилата, в която живееше Христо, се сблъсках със сестра му Надя, която разплакана се бе втурнала на някъде. На въпроса ми, как е Христо, Надя не можа да отговори и само неопределено посочи с ръка към Христовия прозорец. Горе при Христо беше Жена. Той бе в леглото, изправен на възглавници, жълтоблед, дишаше тежко и гълташе късчета лед. На пода в ъгъла на стаята стоеше леген пълен с кръв. Не разпитвах - Христо току-що бе получил съдбоносно кръвоизлияние. Христо ми даде знак да седна до леглото, потърси с очи хартия и молив. Жена му ги подаде и той написа: "Намери веднага Тома и му кажи, какво си видял. Той знае, какво трябва да се направи" След това ме загледа продължително. За пръв път виждах Христо да гледа с такава скръб и горчиво безнадеждие. От едното му око се отрони една сълза. Той с досада я отмахна с опъкото на ръката си. За пръв път Христо плачеше пред мене. Аз станах. Нямаше време за губене. - Трябваше да търся и намеря Тома, а къде никой не можеше да ми каже. Стиснах за последен път малката влажна ръка на Христо и излязох

№ 136 № 247

